

EEN ABSOLUUT

Dank u broeder. Dank u broeder Hoekstra.

Goedenavond aan Houston. Ik acht dit zeker een groot voorrecht om hier vanavond weer in Houston te zijn. Het is vele jaren geleden geweest sinds ik het voorrecht had om hier te zijn. En ik zat hier vanavond naar elk van deze sprekers te luisteren.

² En onlangs, toen ik ergens anders afspraken voor had gemaakt, een andere plaats, en ik wist dat die kinderen de dood tegemoet gingen, dacht ik: “Als er iets met die kinderen zou gebeuren, zou ik het mezelf nooit vergeven,” dat ik hier niet was gekomen om mijn mening te geven en alles te doen wat ik kon om deze moeder en vader te helpen en, van deze kinderen, en alles te doen wat ik kon voor het redden van hun levens.

³ En Houston heeft . . . is een gedenkplaats voor mij. Het heeft vele belangrijke herinneringen die ik heb gekoesterd sinds ik hier vele jaren geleden voor het eerst mijn bezoek aan bracht hier aan de Herald Of Faith, broeder Kidson, en vervolgens hier aan het auditorium toen ik hier was met broeder Raymond Richey en de predikers van de stad.

⁴ En dan natuurlijk meneer Ayers, meneer Kipperman, de avond dat de camera bewees dat ik niet iets vertelde dat verkeerd was. Het was waar. En toen het mechanische oog van de camera het visioen ving van de . . . of niet het visioen; de realiteit. De Christus Die wij prediken en zo liefhebben was bij ons, dat Hij beloofde bij ons te zijn, en de camera nam Zijn foto. Vaak heb ik gezegd, in het verleden, dat—dat ik dat Licht altijd zou zien. Maar soms zouden mensen er wat sceptisch over zijn, en dat zou je best kunnen geloven dat ze zo zouden kunnen zijn, maar die avond heeft het het bewezen. Dat was de eerste keer dat het ooit werd gefotografeerd.

⁵ Sindsdien is het verscheidene keren gefotografeerd. In Duitsland net kort geleden, toen het neerkwam, toen de zalving er was en toen het weer terugging. En die dingen zijn niet om een mens groot te maken, maar het is om de tegenwoordigheid van Jezus Christus onder Zijn volk te betuigen.

⁶ En wij geloven dat diezelfde Here Jezus hier vanavond is om ons in deze zaak te helpen. En ik geloof dat Hij er meer in geïnteresseerd is dan wij het zouden kunnen zijn. En ik leef zeker mee met de ouders van deze kinderen en sta schouder aan schouder met elke man en vrouw die hen probeert te bevrijden uit de klauwen van de dood.

⁷ En nu, ik begrijp dat dit geen opwekkingsamenkomst is, maar dat het slechts een—een reeks van gebedssamenkomsten is

die gehouden worden voor deze zielen die in de schaduwen van de dood liggen. En, dus, ik ben laat. Ik zal niet zo lang spreken.

⁸ Maar ik zou een tekst, of liever een context willen nemen uit een tekst die ik zou willen lezen op twee plaatsen in de Schrift. En u die de Bijbels hebt, als u met mij even zou willen opslaan in het boek Filippenzen, het 1e hoofdstuk en het 20e vers van het 1e hoofdstuk van Filippenzen.

Volgens mijn ernstige verwachtingen en mijn hoop, dat ik mij nergens voor zal schamen, maar . . . met alle vrijmoedigheid, net als altijd, zo ook nu, Christus zal worden grootgemaakt in mijn lichaam, hetzij door . . . leven, of . . . dood.

⁹ En dan in, ook, in het boek Handelingen, het 2e hoofdstuk en het 30e vers. Misschien lees ik het 25ste tot en met het 30ste.

Want David sprak van Hem: Want ik zag de Here te allen tijde voor mijn aangezicht, want Hij is aan mijn rechterhand, opdat ik niet bewogen worde.

Daarom was mijn hart verheugd, en mijn tong was verblijd; ja, ook mijn vlees zal rusten in hope.

Want ik zal mijn ziel in de hel niet verlaten, noch zal ik Uw Heilige toelaten om verderving te zien.

Gij hebt mij de weg des levens bekendgemaakt; Gij zult mij vervullen met vreugde met Uw aangezicht.

Mannen broeders, laat mij vrij tot u te spreken van de patriarch David, dat hij en gestorven en begraven is, en zijn graf is onder ons tot op deze dag.

Daar hij een profeet was, en wist dat God hem met een eed gezworen had, dat hij uit de vrucht zijner lendenen, zoveel het vlees aangaat, de Christus verwekken zou om op zijn troon te zetten;

Zo heeft hij, dit voorziende, gesproken van de opstanding van Christus, dat Zijn ziel niet werd verlaten in de hel, noch heeft Zijn vlees verderving gezien.

¹⁰ Laten we onze hoofden even een moment buigen voor gebed.

¹¹ Onze hemelse Vader, wij zijn U dankbaar voor genade. En dat is waarlijk, Here, waarom we hier vanavond zijn, is om genade te vragen. Wij zouden dit niet vragen als wij niet geloof hadden om te geloven dat het ons gegeven zou worden. Mannen hebben het hele land afgevlogen en overal gaan gebeden op tot U, dat de levens van deze voor wie wij vanavond ernstig voorbede doen, gespaard mogen blijven. Here, wij willen vragen om kracht voor de moeders en vaders van deze jonge mensen.

¹² En zoals wij begrijpen dat deze jonge man zijn leven naar U heeft gekeerd en U wil dienen. En zoals we één van de sprekers hoorden zeggen dat hij een prediker van het Evangelie wilde

worden; ik bid, God, dat U deze gelegenheid aan de jonge man wilt toestaan.

¹³ Vergeef ons onze zonden, reinig onze harten van kwade gedachten, en wat ons ook maar in de weg zou staan dat zou verhinderen dat ons gebed verhoord zou worden voor deze mensen.

¹⁴ Zoals wij Uw Woord hebben gelezen; wij weten dat zowel de hemelen en aarde voorbij zullen gaan, maar Uw Woord zal niet falen. Wij bidden dat U ons, door de Heilige Geest, de context zult geven, waarvoor nodig is dat, wat Uw Goddelijke wil zou zijn in deze rechtszaak nu, zoals wij de advocaat en velen hebben horen spreken. En wij bidden dat wij erachter zullen komen precies wat we vervolgens moeten doen, wat onze volgende stap is die wij moeten doen. Here, wij zijn hier om het te doen. Maak het ons bekend, Here, door Uw Woord. Want wij vragen het in de Naam van Uw Zoon, de Here Jezus. Amen.

¹⁵ Deze paar verzen gelezen te hebben, en ik besef dat de gelegenheid belangrijk is, want het betreft. Ik zou eraan denken, toen ik het hoorde en het telegram van die moeder kreeg: “Wat als dat mijn zoon was die in die cel zat, of mijn dochter?” En ik . . . We willen er alles aan doen wat we kunnen.

¹⁶ Dan zouden sommigen kunnen zeggen: “Wel, dat was slechts een heel klein gedeelte van het Woord dat u las, broeder Branham.” Wel, dat is misschien ook waar. Maar ziet u, het is niet de—de grootte of het aantal woorden. Het is wat het betekent. Het—het is slechts . . . Wat het is, het is de belofte van God.

¹⁷ En ik wil uit deze avond, uit deze tekst vanavond, of een tekst hieruit nemen: *Een absoluut*.

¹⁸ Ik heb deze tekst gekozen, een tijdje geleden, toen ik in mijn motelkamer zat, omdat ik denk dat wij nu iets werkelijk nodig hebben, ergens een absoluut waaraan we kunnen vasthouden en weten dat het waar is. In een cruciaal uur als dit moeten we iets hebben waarvan we zeker zijn dat het juist is, iets waar we ons aan vast kunnen houden, om te weten of . . . hoe het zit met de zaak.

¹⁹ Nu, volgens Webster is een *absoluut* op zichzelf “onbeperkt in macht” en is voornamelijk een “ultieme.” En een *ultieme* is een “amen.” Het is het absoluut. Als wat het . . . Dat is het einde. Dat is alles.

²⁰ Nu, elke grote prestatie die er ooit in de wereld is geweest, was gekoppeld aan een of ander absoluut. Je kunt niets doen tenzij er iets is waar je je aan vast kunt houden.

²¹ Wanneer een jonge man van plan is met een jonge vrouw te trouwen, moet hij het karakter van deze jonge vrouw kennen. Of de jonge vrouw moet het karakter van de jonge man kennen, iets waar zij aan vast kan houden. “Zal deze man een rechtvaardig

man zijn? Zal hij voor mij het juiste type echtgenoot zijn?” “Zal deze vrouw mij in het leven geven wat ik—wat ik van haar verwacht, getrouwheid enzovoort?” En dan moet het ergens zijn waar ze hun—hun geloften op kunnen baseren, wetende dat er iets is dat stand zal houden. En dat is de reden dat we ze naar de kerk brengen en naar het Woord van God om dit absoluut vast te maken.

²² Nu, Paulus hier, zoals we zien, hij had een absoluut waar hij aan vasthield, zijn hele leven lang, na zijn bekering, namelijk: een op Christus gericht leven! En wat een plaats om een absoluut te hebben: een op Christus gericht leven! Het was een ander leven dan wat hij eens geleefd had, want hij zei: “Het leven dat ik nú leef,” wat anders was dan wat hij had geleefd.

²³ En er kwam een tijd dat Paulus deze ervaring had die hem tot deze beslissing bracht. Want Paulus was een groot, machtig man onder de Joden en een—een groot theoloog, maar hij was niet zo zeker van waar hij stond. Maar op een dag, op de weg naar Damascus, daalde er een Licht, een Vuurkolom, neer uit de hemel. En Paulus, als Jood, wist dat dit Licht, Vuurkolom, hetgeen was geweest dat, de God Die zijn volk uit Egypte had geleid. Ze hadden deze Vuurkolom gevolgd. Dus omdat hij een Jood was, zei hij meteen tegen Hem: “Here, Wie zijt Gij?” Hij kende Hem als “Here,” maar, “Wie zijt Gij?”

²⁴ En de Stem klonk terug vanuit de Vuurkolom: “Ik ben Jezus, en het is hard voor u tegen de prikkels te slaan.” Vanaf die tijd wist Paulus dat de Jehova van het Oude Testament, Jezus van het Nieuwe was. En hij had iets waar hij zich aan kon vasthouden en dat is hoe hij dat geweldige boek Hebreeën kon schrijven.

²⁵ Nu, als u...als u in uw leven een absoluut hebt, doet u dingen die u normaal gesproken niet zou doen, vooral als u een op God gericht leven hebt. Het op God gericht leven maakt dat een persoon dingen doet die hij normaal niet zou doen; heel vreemd, eigenaardig. Waarom is een Christelijk leven zo vreemd en eigenaardig? Het is omdat zij naar Gods Woord kijken, wat bijna uitheems is voor de wereld van vandaag.

²⁶ Nu, wij hebben kerken, en wij hebben organisaties, en wij hebben religie, o, veel ervan, rondom de wereld.

²⁷ Tijdens mijn zeven keer rond, sinds ik hier bij u was in Houston, heb ik veel kennis vergaard over de goden en de religies van deze wereld. Maar dat is niet waar ik het over heb.

²⁸ Ik heb het over een absoluut, verbonden met Christus. Dan maakt het u tot een—een vreemd persoon. U doet rare dingen. Uw denkwijze is totaal anders dan hoe u eens dacht, omdat u iets gevonden hebt dat u een geloof hebt verankerd in Iemand Die de hemelen en de aarde heeft geschapen, dat, Zijn Woord Zelf is scheppend, een God Die de wereld in bestaan sprak, en er is niets te moeilijk voor Hem. Dus het maakt u zelf scheppend

omdat u Zijn Woorden neemt. En een woord is een gedachte die wordt uitgedrukt.

²⁹ Nu, Paulus was in die toestand geraakt tot waar hij niet zozeer een theologische ervaring had, maar hij een persoonlijke getuigenis had. Hij had God ontmoet en wist dat hij door God geroepen was. En—en niemand hoefde hem daar iets over te vertellen. Hij was er absoluut zeker van dat God nog steeds God was. Als de wereld dat slechts kon doen!

³⁰ En als deze groep vanavond die hier zit alleen maar kon bedenken dat God nog steeds God is! Hij is net zozeer in staat om in dit geval te antwoorden als in een geval van Goddelijke genezing of iets anders. Hij is nog steeds God. En als we onze hoop kunnen bouwen, niet alleen onze hoop, maar onze—onze positieve gedachte op wat Hij zegt! En wij weten dat het de Waarheid is.

³¹ En mensen gedragen zich eigenaardig. Ze lijken gewoon de negatieve kant te vergeten omdat ze een absoluut hebben gevonden, omdat het het Woord van God is. Jezus zei: “Hemelen en aarde zullen voorbijgaan, maar Mijn Woord zal nooit falen.” Dus als wij het Woord van belofte hebben, dan is er geen falen bij. Het kan niet falen.

³² Dus ik—ik, gelovend dat dat het is waar de gebedssamenkomsten hier, de—de religieuze mensen van Houston in geïnteresseerd zijn, in mensenlevens. En daarvoor zijn we hier vergaderd, is om—is om een beroep te doen op een kracht die boven alle door de mens gemaakte wetten en krachten uitstijgt, iets Die de harten van mensen kan veranderen, zoals Hij deed bij Farao in Egypte. En Hij—Hij is God. En we moeten nu ophouden met naar de—de negatieve kant te kijken en naar de positieve kant gaan kijken.

³³ En voordat u geloof kunt hebben, moet u iets hebben om geloof in te hebben. En waar kunt u meer geloof in stellen dan in het Woord van de levende God wat geschapen heeft, de krachten van de Almachtige? Waar zouden we meer onze hoop op kunnen vestigen? Daarom maakt het dat u er anders uitziet, zich anders gedraagt. U kijkt uit naar God om Zijn belofte te vervullen. En wanneer moeilijkheden oprijzen zoals we nu hebben, is het een anker. Het is iets dat—dat u vasthoudt, iets waar u aan vastgemaakt bent. Het is een belofte waaraan we zijn vastgemaakt, het Woord van God.

³⁴ Net zoals het anker het absoluut is voor het schip in de tijd van storm. Het schip kan de zee bevaren. Het anker bevindt zich vooraan. Het is de. . . Het rust. U mensen hier in Houston, zo dicht bij de zee, ziet de schepen binnenkomen.

³⁵ En waarom dit extra gewicht dragen van dit grote machtige anker? Maar ziet u, wanneer de stormen komen, de—de razende stormen die de zee opzwepen en het schip ergens tegen de oever

aan konden smijten en het laten verongelukken of het doen omslaan in de ondiepe wateren; het gaat naar het diepe water en laat dit grote, reusachtige anker zakken dat zo gemaakt is dat het over de bodem van de zee zal slepen totdat het vasthaakt bovenin een onzichtbare berg. Laat dan die stormen maar woeden als ze willen; het heeft een absoluut. Het anker houdt ergens ginder, maar het—het zit vast. En terwijl het schip en de golven om het schip heen slaan, heeft het een absoluut omdat het vast is gemaakt.

³⁶ En zo is het met een mens wanneer hij vastgemaakt is aan Christus en aan Zijn Woord en het gelooft. Er is een absoluut daar, iets dat hem vasthoudt.

³⁷ Een absoluut is als de Poolster, wanneer je verdwaald bent. Als je—als je je richting kwijt bent en je je weg terug wil vinden, is de Poolster een absoluut. Nu, er zijn andere sterren, maar zij draaien met de wereld mee. Naarmate de wereld om ze heen draait. . . draait ze van hen weg. En de (Wist u?) dezelfde Morgenster is ook de Avondster, omdat de wereld alleen maar rondgedraaid is. Maar er is één ster die niet beweegt, en die staat precies boven het midden van de aarde. En daarom is de. . . Het—het is een vaststaande ster. Als je de Poolster kent, kun je altijd je weg vinden. Maar o, dat is, wanneer een man verdwaald is, en hij niet precies weet welke kant op te gaan.

³⁸ Nu, ik ken een Ster. O, het is meer dan een Poolster. En om vastgebonden te zijn en Zijn tegenwoordigheid te zien; ongeacht hoe u verdwaald bent of waar u bent, kunt u uw weg terugvinden door Zijn leiding, dat is Zijn Woord. Het is de weg uit alle problemen. Het is de weg naar vrede. Het is de weg naar succes. Het is de weg naar het leven zelf, is om deze Ster te volgen, de Here Jezus. En nu, als u aan die Ster verbonden bent; de Heilige Geest is het Kompas dat alleen naar de Ster zal wijzen. De Heilige. . .

³⁹ Een kompas is gemagnetiseerd naar die noordpool. En de enige manier, het maakt niet uit in hoeveel jungle u zit of hoe diep het struikgewas om u heen is of hoe mistig het op zee is, die kompaswijzer, u kunt het alle kanten op draaien die u wilt en het zal regelrecht terug draaien en naar de Poolster wijzen.

⁴⁰ En als wij in moeilijkheden zijn en op Christus vertrouwen, is er één ding zeker: de Heilige Geest zal ons wijzen naar het Woord dat ons zal leiden naar de Poolster en om ons te bevrijden van alles wat we nodig hebben. Hij is ons Absoluut.

⁴¹ Voor de man die in de wildernis verdwaald is, is het kompas wat hem leidt naar het, eruit. Wanneer wij in moeilijkheden zijn, is er maar één ding; het staat net zo vast als de Poolster. Zolang de wereld op zijn plaats staat en ronddraait, zal de Poolster op zijn plaats blijven.

42 En zolang er een eeuwigheid is, zal Christus altijd de Redder zijn en de weg uit elk probleem, elk verschil, elke beproeving, elke, alles. En daarom, wanneer we—we met Hem verbonden zijn, raken we niet geagiteerd en helemaal opgewonden zoals de wereld: “En o, wat zullen wij *hieraan* doen? Wat zullen we *daaraan* doen?” We lijken niet eens verankerd te zijn. Maar een man die zijn ziel in Christus Jezus heeft verankerd, zijn vrouwen daar, wetende dat wanneer hij de Vader iets vraagt in Zijn Naam, dat Jezus zei: “Ik zal het doen.” Dat maakt het vast.

43 Dat—dat maakt het vast. Het is het amen. Het is het absoluut. Het is het ultieme. Toen Jezus zei: “Vraag de Vader iets in Mijn Naam, Ik zal het geven,” nu, dat is een ultieme. Dat is het. “Wat u ook nodig hebt, wanneer u bidt, geloof dat u het ontvangt; u zult het hebben.” Dat maakt het vast. Dat is alles, ziet u, als wij werkelijk verankerd zijn en het geloven en we Hem ons Absoluut hebben gemaakt. Want dat doet Hij. Hij is het Absoluut dat ons van alle angst wegneemt. Er is geen angst als u werkelijk verbonden bent met de Rots der Eeuwen.

44 Er is geen angst voor de zeeman, hoe hard het schip ook wordt geteisterd door de golven, zolang dat anker ginder bovenin de berg vastzit. Wel, zeker. Hij weet dat het schip overeind zal blijven. Het zal niet ergens tegen een rots aan slaan. Het zal niet ergens in ondiep water terechtkomen en omslaan, omdat het het absoluut ergens in de top van een berg geankerd heeft.

45 En wanneer een mens het gebed des geloofs kan bidden en zijn ziel ginds in het Woord van God kan verankeren waar “alle hemelen en aarde voorbij zullen gaan, maar dat Woord niet,” dan is er geen vrees. Laat ze komen, zeggen wat ze maar willen. Ons geloof is in God, God alleen. Wij geloven het.

46 Er was een tijd dat de tafelmanieren van dit land berustten op het woord van een vrouw. Ik geloof dat ze Emily Post heette. Nu, zij was het absoluut voor tafelmanieren. Als Emily Post zei: “Neem en eet je bonen met je mes,” was het zo. Hm. Zo was het, want zij was het absoluut voor tafelmanieren. Als zij zei: “Drink je koffie uit je schoteltje en nip er dan aan,” ongeacht hoe slordig het klonk, was het nog steeds het absoluut. Iedereen boog ervoor, want ze namen haar als het absoluut voor tafelmanieren.

47 Wij moeten een absoluut hebben, ongeacht wat we doen. Als we ooit iets willen bereiken, moeten we een absoluut hebben.

48 Er was een tijd toen Hitlers woord een absoluut was in Duitsland. Ongeacht wat iemand anders zei, Hitlers woord was een absoluut. Als hij zei: “Zij sterven,” sterven ze. Als hij zei: “Zij leven,” leven ze. En als hij zei: “Wij gaan oorlog voeren,” of “wij gaan geen oorlog voeren,” wat we ook doen, zijn woord was een absoluut.

49 Er was een tijd toen Italië een absoluut had. Dat was het woord van hun dictator, Mussolini; wat hij zei te doen. Ze zeiden

dat zijn chauffeur één minuut te vroeg aan kwam rijden om hem op te halen. Hij schoot hem neer. Waarom? Hij zei: “Ik wil je hier niet één minuut te vroeg hebben. Ik wil je hier stipt op tijd hebben, precies op tijd.” Ziet u? Zijn woord was absoluut. Heel Italië boog ervoor.

⁵⁰ Er was een tijd toen Farao, in Egypte, een absoluut was. Maar ziet u. . .

⁵¹ Maar al deze beslissingen die zij namen waren door mensen gemaakte beslissingen en ze vielen allemaal. Waarom? Omdat ze niet in overeenstemming waren met menselijk. . . Het was niet in overeenstemming met Gods Woord voor het menselijk leven. Ik wil dat, ik hoop dat dat verankert. Als wij verwachten mensenlevens te redden, moeten we in overeenstemming komen met Gods Woord en Gods plan voor het menselijk leven. En de enige manier dat u dit gaat vinden, is het te vinden in Zijn Woord, en het te geloven.

⁵² Nu, dus die Farao's. Ik was niet lang geleden in Egypte en ik geloof dat ze zes meter diep in de grond moesten graven om de—de plaats te vinden waar Farao gezeten was als een koning van de aarde.

⁵³ En grote Herodessen enzovoort door de tijd heen, we zien waar hun koninkrijken zijn gevallen en ten onder zijn gegaan.

⁵⁴ Maar er is één Koninkrijk dat boven alle koninkrijken staat. Het is zo hoog in de hemelen dat het nooit voorbij zal gaan. En daar zit een Koning, Die, wanneer Hij Zijn beslissing over iets neemt, en wij die beslissing geloven, dat dat een absoluut is. Het zal zo zijn, ongeacht wat iemand anders erover zegt. Het is voor altijd.

⁵⁵ Nu, ons hooggerechtshof. Ons hooggerechtshof, het—het is een absoluut, het einde van alle rechtszaken. Nu, we moeten het hebben. Soms zijn we misschien niet eens met zijn beslissing. Zoals ze het niet eens waren met die van Hitler enzovoort. Maar toch moeten wij dit absoluut hebben. En het absoluut van het land en de rechtszaken is het hooggerechtshof. Onze plaatselijke rechtbanken kunnen alles berechten en *dit* uitspreken, maar het hooggerechtshof staat boven alles. Wij moeten het hebben. Als een land moeten wij zijn beslissing hebben, want een land is gebonden aan dit absoluut van het hooggerechtshof. Goed.

Alles moet een absoluut hebben.

⁵⁶ Wist u dat een gewoon balspel een absoluut moet hebben? Ja. Wat is het absoluut van een honkbalspel? Een scheidsrechter. Wat als er geen scheidsrechter is, ziet u, een scheidsrechter? Ongeacht waar u staat, welke positie u naar kijkt en u zegt: “Het was een wijdbal,” en hij zei “dat het een slag was,” wel, dat was het, het was een slag. Waarom? Want zijn woord, het maakt niet uit wat de tribunes zeiden, wat een ander zei. Het is een slag omdat hij het een slag noemde, en hij is de scheidsrechter. Nu, wat als er

geen scheidsrechter was? Er zou zo'n commotie zijn en alles in chaos dat je de honkbalspel niet zou kunnen houden. Daarom moet u een absoluut hebben om een honkbalspel te hebben. Het moet zo zijn.

⁵⁷ Nu, er moet een absoluut zijn in een verkeerslicht. Een verkeerslicht is een absoluut, liever gezegd, voor het verkeer. Wat als er geen verkeerslicht was? Of wat als het verkeerslicht het niet deed, en u op straat reed? En de ene van *deze* kant kwam en hij zei: "Nu, ik was hier eerst. Ik moet erdoor." En zei: "Ik ben laat voor mijn werk." Over een file gesproken, je zou het echt hebben. Maar, ziet u, het verkeerslicht beslist. Het is het absoluut. Als het licht groen is: ga. Als het rood is: stop. Als er niet zoiets als een—een verkeerslicht is, dan zouden we verkeersopstoppingen hebben.

⁵⁸ En dat is wat er aan de hand is in het Christelijk geloof vandaag. Wij hebben te veel files, ieder die zijn eigen absoluut maakt.

⁵⁹ Terwijl we één absoluut hebben en dat is het Woord van de levende God. Dat maakt het voor altijd vast, ongeacht wat iemand anders zegt.

⁶⁰ Het is bijna zover gekomen zoals het in de dagen van Richteren was; ieder heeft zijn eigen absoluut. Maar het faalt allemaal, zoals de Farao's enzovoort.

⁶¹ Maar Gods absoluut is Zijn Woord. Hij geeft het: "En hemelen en aarde zullen voorbijgaan, maar dat zal nooit voorbijgaan." Ik hou daarvan.

⁶² Nu, we hebben niet veel tijd, dus laten we eventjes kijken naar een paar mensen die echt in een crisis kwamen, en van tijden waar de dood nabij was, zoals wij vanavond staan, en ze een absoluut namen. Laten we er enigen van interviewen.

⁶³ Laten we teruggaan naar een oud verhaal dat ons allen bekend is, in de dagen toen zonde zich in de wereld had opgehoopt tot God er ziek en moe van werd en de wereld vernietigd zou worden. En God gaf Noach een absoluut, dat was Zijn Woord. En dat ongeacht, dat absoluut was voor het redden van de mensen. Noach wist dat de wereld zou sterven. En God gaf hem het absoluut, en dat was Zijn Woord, nu, om Zijn volk van de dood te redden. Nu, wat was het absoluut om mensen van de dood te redden in de tijd van Noach? Was het Woord van God. Dat was het absoluut, ongeacht wat iemand anders zei.

⁶⁴ Wat de wetenschap zei: "Er is geen regen daarboven. Wij kunnen de maan beschieten met onze instrumenten. Er is geen regen daar. Hoe gaat er regen neerkomen?" Als God zei dat er regen zou vallen, kan God regen in de lucht plaatsen, als Hij dat zei.

65 Noach ging meteen aan de slag, ontspannen, en maakte een ark klaar voor de redding van de mensen. Want er was een absoluut gegeven aan de mensen, dat ze gered zouden worden als zij Gods voorziene weg namen voor dit absoluut.

66 Dus nadat, soms, wij het absoluut hebben aangenomen . . . Ik zou dit willen zeggen vanwege de ouders van deze kinderen, van wat ik u in een ogenblik wil vertellen. Nu, als de . . .

67 Soms, wanneer we het hebben aangenomen, worden we op de proef gesteld om te zien of we het werkelijk geloven. Wij—we . . . God doet dat meestal. En God werkt . . .

68 Hij kan Zijn programma niet veranderen, want Zijn Woord is Hijzelf. “In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God. En het Woord is vlees geworden en woonde onder ons. Dezelfde gisteren, vandaag en voor altijd.” Dus het is altijd, God.

69 Wanneer Hij op het toneel geroepen wordt om te handelen, en de beslissing die Hij neemt, Hij moet altijd bij die beslissing blijven. Hij kan het niet veranderen, omdat Hij oneindig is.

70 Nu, ik kan mijn beslissing veranderen, u kunt dat, omdat we eindig zijn. Daarom maken wij fouten.

71 Maar God kan Zijn beslissing niet veranderen omdat Hij oneindig is en Zijn—Zijn beslissing is perfect, altijd. Hij kan niet zeggen: “Ik was *hier* fout en Ik zal Mijn beslissing veranderen,” want dat zou laten zien dat God kan veranderen. En God kan niet veranderen, en Zijn Woord kan ook niet veranderen. Hij is Dezelfde, altijd.

72 Dus God gaf Noach een beproeving, nadat hij Zijn absoluut had aangenomen. Noach ging de ark in. God sloot de deur achter hem. Ongetwijfeld zeiden ze: “Nu, in de ochtend zullen er zwarte wolken zijn. En er zal donder en bliksem zijn en de regens zullen neerkomen.” Maar weet u, de volgende dag kwam de zon op, net zo stralend als altijd.

73 Ik stel me voor dat de grensgelovigen zeiden: “We gaan erheen. De oude man kon daar gelijk in hebben. Dus, misschien had de wetenschap het toch mis, dat er—er toch regen daarboven zou kunnen zijn.” Maar weet u nog, het had nog nooit geregend.

74 Maar dan, de tweede dag was de zon net zo helder als hij altijd was; derde, vierde, vijfde, zesde, en zelfs tot de zevende dag. Maar Noach was in de bovenkamer geklommen zodat hij naar de hemel kon kijken. En op die zevende morgen, toen er een tijd was gekomen dat de mensen Gods absoluut-weg van redding hadden geweigerd, van het redden van de levens van de mensen, begonnen de regens te vallen en raakten de riolen vol. En—en de boot begon te stijgen en het bracht Noach en hun in veiligheid. Zeker, omdat ze op Gods Woord vertrouwden, het absoluut, Gods Woord van belofte.

75 Ongeacht hoe erg het lijkt en hoe donker het wordt, geloof nog altijd uw absoluut.

76 Mozes, wel, zijn, hij had geprobeerd het leven van die arme Hebreërs te redden. En zij waren er bijna net zo slecht aan toe of net zo slecht aan toe als deze twee kinderen het zijn die we vanavond proberen te redden. Zij waren slaven, en zij doodden hen zomaar, wanneer ze maar wilden. En Mozes voelde in zijn hart dat dat niet de—de wil van God was. Dus hij—hij probeerde het door onderwijs te doen. Hij probeerde het door zijn eigen inspanningen te doen, en hij ontdekte dat hij jammerlijk faalde. Hij deed zelf iets dat niet juist was, omdat hij een ander mens zijn leven nam. En dat was niet juist.

77 Toen ging hij de woestijn in en was daar veertig jaar. Maar op een dag was hij schapen aan het hoeden achteraan in de woestijn, en daar was een Licht in een struik. En toen Mozes dichterbij dit Licht kwam, sprak de stem van God tot hem vanuit deze Vuurkolom dat achter in deze struik lag en zei: “Mozes. Mozes.”

En hij zei: “Hier ben ik, Here.”

78 En Hij zei: “Trek uw schoenen uit, want de grond waarop u staat is heilig. Ik heb het gekerm van Mijn volk gehoord. Ik heb hun gebedssamenkomst gehoord. Ik heb onthouden dat ik ze een belofte heb gedaan.” Nou, als dat niet de harten van Christengelovigen vanavond in vuur en vlam zou moeten zetten! “Ik ben God. Ik onthou dat Ik het beloofde.” Hoe Schriftuurlijk was die stem! En Hij zei: “Mozes, Ik stuur u daarheen om hen te bevrijden.” En Mozes. . .

79 Natuurlijk, zoals ik in het begin zei, wanneer u dat absoluut van God aanneemt, maakt het dat u dingen doet die, wel, soms belachelijk in de ogen van de mensen. Kon u zich een man voorstellen die voor de Egyptenaren was gevluht; de volgende morgen, na dit absoluut gezien te hebben. . .

80 Dit Woord van God sprak tot hem, werkelijke getuigenis, want het was het Woord. De belofte was er, en de betuiging van de grote God der schepping, hoe Hij een wonder verrichtte in de—in de aanwezigheid van Mozes en liet zien dat Hij een God der schepping was.

81 En Mozes, de volgende ochtend, nam zijn vrouw en zette haar op een muildier met het—het kind op haar heup. En de, tachtig jaar oud, met bakkebaarden die tot aan zijn middel hingen, zijn kale hoofd die glom, met een kromme stok in zijn hand, ging op weg naar Egypte, juichend, zo hard als hij kon gaan.

“Waar gaat u heen, Mozes?”

“Ik ga naar Egypte om het over te nemen.”

“Om het over te nemen?”

82 Een eenmansinvasie! Waarom? Hij had een absoluut. Hij had iets. Hij had het Woord van God waar hij op kon staan. Een man

van tachtig jaar met een muilezel en een stok in zijn hand. Dat was alles wat hij had. Zoals een eenmansinvasie naar Rusland vandaag. Maar hij ging ernaartoe en nam het over, want hij had een absoluut. Hij had met God gesproken. Hij had de stem van God gehoord. En hij . . . De zaak ervan was, hij deed het. Ja. Waarom? Dat was met hem al de dagen van zijn leven. Het was een absoluut.

⁸³ Niemand heeft het recht om in de preekstoel te gaan staan om het Evangelie te prediken tenzij hijzelf die geheiligde gronden heeft betreden waar geen agnosticus of ongelovige ooit het bovennatuurlijke van God kan wegverklaren. Jezus liet niet toe dat Zijn discipelen predikten, ongeacht hoe goed ze Hem kenden; ze moesten naar de stad Jeruzalem gaan en daar wachten totdat ze met kracht van boven aangedaan werden. Ze moesten die ervaring hebben.

⁸⁴ Mozes, wetend dat hij een profeet was, wist dat hij voor dit doel was opgewekt, maar zonder dat persoonlijke contact, dat Absoluut, iets dat hem bewees dat toen hij daarheen ging, hij bevrijding zou krijgen voor deze mensen. Hij was nooit meer dezelfde. Hij ging daarheen omdat hij het Absoluut had en hij deed precies wat God hem vertelde te doen. Er was geen angst in zijn hart, toen hij de slangen of de stokken neerwierp en ze in een slang veranderden; en de vleselijke nabootsers er met hun type bediening aankwamen en de hunne neerwierpen en hetzelfde deden. Mozes had precies gedaan wat God hem vertelde te doen. Er was niets anders voor hem te doen dan stilstaan en de heerlijkheid van God te zien. Dan ontdekken we dat God zijn slang had genomen en de rest van ze had opgegeten. Dat is hoe het gedaan wordt. Hij was er zeker van dat de God Die hem kon vertellen om dit te doen, voor hem kon zorgen in de moeilijke situaties.

⁸⁵ Kunnen wij vanavond niet, op basis van die jonge man die zijn hart aan Christus gaf, op dit absoluut gaan staan, dat God het onmogelijke mogelijk kan maken? Hij de harten van rechters kan veranderen? Waarom springen we zo paniekerig om over andere dingen? Laten we God eerst nemen. Breng het terug naar de belofte. God beloofde het dat—dat Hij het zou doen.

⁸⁶ Dus onthoud, Mozes was altijd een ander persoon omdat hij Gods Woord nam en het geloofde. En hij had een belofte die aan hem werd betuigd.

Hoevelen zouden we er kunnen noemen? Wij hebben geen tijd.

⁸⁷ Toen ik aantekeningen maakte, vandaag schreef ik hier over Daniël, hoe dat het een . . . wat het was, het was de doodstraf voor hem om—om tot een andere god te bidden. Maar hij was in verbinding met God geweest en hij wist dat God in staat was voor hem te zorgen.

⁸⁸ De Hebreeuwse jongelingen, zij zouden in een vurige oven worden geworpen en zouden worden verbrand met een hitte zeven keer heter dan de oven ooit verhit was geweest. Die Hebreeuwse jongelingen geloofden God. Ze zeiden: “Onze God is bij machte ons uit deze oven te verlossen.” Waarom? Ze hadden een absoluut gehad. Ze hadden het Woord van God.

⁸⁹ En de God Die die Hebreeuwse jongelingen kon bevrijden uit de dodencel van een vurige oven, hoeveel te meer kan Hij deze kleine Joodse jongen hier bevrijden die daarginds in een dodencel ligt? Hoeveel te meer is Hij. . . En Hij is nog steeds dezelfde Jehova God Die Hij altijd was. Wij, zoals de apostel Paulus, kunnen beseffen dat diezelfde God vandaag leeft: “Gisteren, vandaag en voor altijd Dezelfde.” Dan kunnen Christenen vasthouden aan Gods onveranderlijke hand en de hele situatie veranderen. Gebed verandert dingen. Dat is wat we willen doen.

⁹⁰ Hoe kunnen we over Jozua zeggen? Hoe gaat hij de Jordaan oversteken? Leek of God een vreemde militair was, precies in de maand april toen het water hoog stond, zo. Maar Hij zei tot Jozua: “Neem de ark en ga voorwaarts.” Dat is alles wat hij moest doen. En God deed de Jordaan wijken en maakte droge gronden en ze staken over en waren bevrijd. Hoe het was!

⁹¹ Geen wonder dat Jozua zei: “Aangaande mij en mijn huis, wij zullen de Here dienen.”

⁹² Hoe David, die grote patriarch, hoe we graag over hem zouden willen spreken. Wij hebben geen tijd. Maar, en vaak. . . Zoals we iemand zojuist hoorden spreken over David en zijn zonde, maar toen het allemaal vergeven werd. Toen hij ten strijde trok en, we zeggen er in de wereld: “wanneer het menens was,” en de tegenstand was groot. En David lag daar onder de boom en baadde in het zweet totdat hij het geluid hoorde dat door de moerbeistruiken ging; toen was het anders. David stond op en ging verder, omdat hij een absoluut had, omdat hij wist dat dat God was Die voor hem uitging.

⁹³ Kunnen wij niet een gebed des geloofs bidden dat God naar dat comité voor voorwaardelijke vrijlating daar kan zenden? Zeker kunnen we dat. We geloven dat we dat kunnen, als we aan dat absoluut vasthouden.

⁹⁴ “Hoe Abraham dingen noemde die niet waren alsof ze waren,” omdat hij een absolute belofte van God had gekregen dat God hem zijn. . . hem een kind zou geven bij Sara. En toen zij honderd jaar oud was, of hij was dat, en zij was negentig: “Twijfelde hij nog steeds niet aan de belofte Gods door ongeloof, maar was sterk en gaf God de eer.” En wij beweren Abrahams kinderen te zijn. Toen Abraham. . .

⁹⁵ Terwijl wij de geschreven Bijbel hebben gehad sinds de dagen van Abraham, en al de getuigen die wij daarna hebben gehad,

dat Jehova Zijn Woord houdt, dat Christus de Zoon van God is. Hij is de Middelaar tussen de mens en God en er is geen andere middelaar naast Hem. En belooft: “Als u de Vader iets vraagt in Mijn Naam, zal het gegeven worden.” En wij beweren de kinderen van Abraham te zijn. Terwijl “Abraham dingen die er waren noemde alsof zij niet waren, omdat hij God geloofde.” Absoluut. Ik geloof het met heel mijn hart.

Paulus zijn op Christus gerichte leven was zijn absoluut. Het verankerde hem.

⁹⁶ Christus was het absoluut van de opstanding; zoals we hier lezen. Hij zei: “God zwoer met een eed aan David dat Hij Zijn ziel niet in de hel zou laten.” Een eed is het einde aan alle geschillen. “En Hij zwoer dat Hij Zijn ziel niet in de hel zou laten, maar Hem zou opwekken.” En daarom vertrouwde Hij God en werd gekruisigd; stierf, stond weer op en voer op in de hemel, omdat Hij God geloofde.

⁹⁷ Hoeveel te meer, zoals Hij het voorbeeld gaf, kunnen wij het absoluut nemen! Als Christus het op die ene belofte daar kon nemen, hoeveel te meer kunnen wij het dan nemen met duizenden beloften! En met het Bloed van Jezus Christus daar om onze weg te reinigen en ons over die grote kloof van zonde te brengen die ons gescheiden heeft, van ongelof, van God, en ons regelrecht in Zijn tegenwoordigheid te brengen om met Hem te spreken, hoeveel te meer zou het kunnen zijn! Ja. Wij moeten een absoluut hebben.

⁹⁸ Ik denk er nu aan één, terwijl ik afsluit, namelijk George Washington, toen Amerika jong was, en wij vochten voor leven, het leven van dit grote land dat wij hebben. George Washington was een Christen. Hij was een gelovige. En daar in Valley Forge, mij is verteld dat de Amerikaanse soldaten, slechts ongeveer één derde van hen, schoenen aanhad. En de winter was koud en het weer onder nul, en de rivier bevroren en vol met ijsschotsen. En de Britten aan de andere kant. En het leven van dit kleine land stond op het spel.

⁹⁹ Wat deed hij? Hij was een Christen. Hij gaat in de nacht naar buiten en knielt neer in de sneeuw en bidt tot hij nat was van het sneeuwwater tot aan zijn middel. En hij bleef daar en bad tot hij het absoluut, het antwoord van God kreeg, dat God hem de overwinning zou geven.

¹⁰⁰ En de volgende dag was Valley Forge niets voor hem. Hij stak de Delaware over, ging door het ijs heen met half geklede soldaten, half bevroren, hun blote voeten op de grond in de sneeuw. En hij nam het in, terwijl drie geweerkogels door zijn jas gingen. Waarom? Hij vertrouwde in het absoluut van een beantwoord gebed. Amen. De achtergrond zelf van onze natie op zo'n zaak gebaseerd.

¹⁰¹ Wat is er vandaag aan de hand met mensen die beweren Christenen te zijn? Waarom zijn we verontrust in een uur als dit? Laten we niet verontrust zijn. Laten we soldaten zijn. Ja meneer.

¹⁰² Hij bad tot hij dat antwoord kreeg. Toen kon geen troebele rivier, geen soldaten op blote voeten, ongeacht de omstandigheden, ze konden het innemen omdat God het had gezegd. Een kogel kon hem zelfs niet doden uit het geweer van een vijand. Jazeker. Waarom? Hij had een gebedssamenkomst gehad. Hij kreeg het antwoord.

¹⁰³ Hoe het wel op een nacht was toen de apostel Petrus in de gevangenis zat en ze hem de volgende ochtend zouden doden. Hij zou sterven onder de doodstraf zoals deze kleine Jood het nu zal. Maar wat deden ze? Ze deden hetzelfde dat wij hier in Houston proberen te doen. Zij hielden een gebedssamenkomst in het huis van Johannes Markus. Terwijl zij aan het bidden waren, ging de Engel des Heren naar de gevangenis en opende de tralies en opende de poorten. En bovendien, leidde Petrus eruit en kwam regelrecht naar de gebedssamenkomst.

¹⁰⁴ Ik geloof vanavond dat diezelfde God leeft. Als Hij niet dezelfde God is, dan is er iets mis. Zeker.

¹⁰⁵ Waardoor werd het gedaan? Door een gebedssamenkomst, door trouwe Christenen die geloofden en geloofden dat God hun broeder van de doodstraf zou bevrijden. Zij waren Christenen die de hele nacht bleven en op hun aangezicht lagen en het uitriepen en baden.

¹⁰⁶ Zoals ik een van de predikers een tijdje geleden hoorde zeggen dat hij het de hele nacht zou gaan uitroepen. Het probleem tegenwoordig is dat mensen opgeven. Ze worden moe, slaperig. Ze kunnen bijna niet eens een dienst van tien minuten uitzitten. Wel, het—er is iets mis.

¹⁰⁷ Als u van God houdt, wel, wel dan zouden we bezig moeten zijn. Het zou onze—onze hoop moeten zijn, onze verlangens. Het zou. . . Alles wat in ons is, zou in de liefde van Christus moeten zijn. Amen. We zitten er zo laks bij. We zitten er zo onbezorgd bij, terwijl de wereld onder onze voeten sterft. Dat is juist. Mensenlevens die heengaan zonder God, en we zijn er zo—zo onbezorgd over. Zolang we maar bij de kerk horen, is dat alles, denken we, wat er toe doet.

¹⁰⁸ Ik sprak over de Komst van Christus enkele weken geleden in een zekere kerk. En na afloop was er iemand die me achterin de kerk ontmoette en zei: "Broeder Branham, u maakt mensen doodsbang."

Ik zei: "Hoezo doe ik dat?"

¹⁰⁹ Hij zei: "Wel, u hebt het over de Komst van Christus. Ik wil zulke dingen niet horen. Ik heb een kleine jongen hier die ik groot moet brengen. Ik heb een meisje op school."

110 “Wel,” zei ik, “de Komst van Christus is de meest glorieuze zaak waar ik aan kan denken.” Zeker. Ziet u?

111 De Bijbel zei: “Allen die Zijn verschijning *liefhebben*.” O, tjonge, naar een dag wanneer dit oude sterfelijke onsterfelijke zal aandoen en dit—dit pesthuis waarin ik woon, veranderd zal worden in een ogenblik, in een oogwenk, en een lichaam zoals Zijn eigen verheerlijkt lichaam! Het zou het hartsverlangen van de Gemeente moeten zijn. Het zou moeten zijn iedere man en vrouw in vuur en vlam, predikend op straat en overal, proberend zielen gered te krijgen. Zeker.

112 Ik vraag me af of we wel werkelijk verankerd zijn in dat absoluut dat we beweren te zijn. Kijken wij wel naar de juiste Morgenster? Als we alleen maar vrouwen op onze kerk en onze denominatie, ons lidmaatschap; naarmate de wereld verandert, verandert het ermee, rond en rond.

113 Maar er is één Ster die nooit verandert. Er is één ding dat nooit kan veranderen, dat is God. God kan niet veranderen. Zijn Woord kan niet veranderen. Zijn Bijbel kan niet veranderen. En als een mens geboren is uit de Geest van God, met Christus in hem, bekrachtigt hij elke belofte met een “amen.” Dat is juist. Zeker.

114 O zeker, een gebedssamenkomst is wat we nodig hebben. Wij moeten Christenen zijn. Alle Christenen moeten ditzelfde absoluut gebruiken: het Woord van God. Gods Woord is de Christen zijn houvast.

115 Jezus zei in Zijn Woord: “Als gij in Mij blijft, Mijn Woorden in u blijven, dan kunt u vragen wat u wilt en het zal voor u gedaan worden.” Denk er eens aan. Welk groter absoluut zou u willen? Waar zou u meer in kunnen vertrouwen dan zoiets? “Als gij in Mij blijft, Mijn Woorden in u blijven, vraag dan wat u wilt.”

116 Te vragen of God aan het hart van die rechter zal werken, of dat comité voor voorwaardelijke vrijlating, en die jonge kerel uit die dodencel te halen, als we het met geloof vragen, gelovend, in deze gebedssamenkomsten, zullen we het krijgen. Dat is. . . ik geloof God gewoon zo.

117 En mijn geloof dat ik in God heb, dat is waarom ik hier vanavond ben. Daarom heb ik iets anders geannuleerd en ben ik hier gekomen. Ik moet vanavond honderden kilometers terugrijden naar Tucson, Arizona, omdat ik gekomen ben om mijn geloof bij het uwe te voegen. Dat is een mens. 't Is een ziel die daarginds ligt. Het is iemand in nood. En wij Christenen moeten wakker worden tot een realiteit, tot echt, onvervalst geloof. Bind het aan het Woord van God en pleit op die belofte. Ja meneer. O tjonge! “Als gij in Mij blijft en Mijn Woord in u, vraag wat u wilt.”

118 En dan ook: “Als het volk dat naar Mijn Naam is genoemd zich zullen vergaderen en bidden, dan zal Ik vanuit de hemel horen.” Gebedssamenkomst, dat is het.

¹¹⁹ Ik geloof in het spreken met procureurs en spreken met advocaten of rechters of comités voor voorwaardelijke vrijlating of wat ook meer. Dat is prima. Maar broeder, als uw hoop aan niets meer geankerd is dan alleen het vleselijke mensen van denken, of denken van mensen, liever gezegd, zult u zeker diep teleurgesteld worden.

¹²⁰ Maar als u uw geloof op zo'n manier kunt verankeren dat u het weet en daar blijft en bidt totdat God u terug antwoordt en u weet dat u het in uw hart hebt gekregen, zal er iets gaan gebeuren.

¹²¹ Ik heb de doden zien opstaan vanuit het uitvaartcentrum. Ik heb de—de blinde ogen zien opengaan, de dove oren geopend worden. Ik heb kankergevallen, met sarcoom kankergezwellen, melaatsheid, genezen zien worden door de kracht van de Almachtige God. Omdat ze geloof hadden om te geloven dat die God Die de belofte deed in staat zou zijn om Zijn belofte te houden. Dat is echt, onvervalst geloof zoals Abraham had.

¹²² Veranker u daar. Blijf daar en bid. Niet gewoon neergaan en: "God, bevrijd de arme kleine kerel en stuur hem naar huis." Dat zouden wij allemaal willen. Maar laten we daar blijven tot er iets gebeurde. O! Wanneer er iets gebeurde dan zou die zekerheid kunnen vallen onder dit kleine handjevol mensen dat hier vanavond in deze gehoorzaal zit, zou hier onder ons kunnen vallen, voldoende geloof en kracht van God, als we door konden bidden tot we die thuislijjn raken, totdat dat absoluut neerkomt, diezelfde Vuurkolom die hier in Houston werd gefotografeerd door Ted Kippermans camera twaalf jaar geleden. Hij is hier vanavond net zo groot als Hij toen was om die jonge man te bevrijden, als we het slechts zullen geloven, omdat Hij Dezelfde is, gisteren, vandaag en voor immer. Ik geloof het met heel mijn hart. Daarom ben ik hier om mijn gebed aan te bieden met jullie allemaal dat God hun leven zal sparen.

¹²³ Dan, als u door zou kunnen bidden totdat u een antwoord terugkreeg, de verzekerdheid terugkreeg, zoals Washington het had, zoals Johannes Markus het had, zoals Daniël het had, zoals Mozes het had, tot u een absoluut hebt, iets waarvan u weet dat u zich daaraan kunt verankeren, dan: "Op dit absoluut zal Ik Mijn Gemeente bouwen," en alle rechtbanken in het land kunnen dat niet weerstaan. Jawel. Op dat!

¹²⁴ Dezelfde God Die een kleine haakneuzige Jood als Paulus kon nemen, boos, en die daarheen ging om al de Christenen ter dood te brengen onder de doodstraf en hem kon veranderen en hem een lieflijke Christen kon maken, diezelfde God leeft vanavond, kan wet in genade veranderen wanneer Hij ook maar de notie neemt om het te doen. Halleluja! Gaan me hoe dan ook een heilige-roller noemen, dus ik zou er net zo goed nu aan kunnen beginnen. Ik geloof die God. Amen. Ja meneer.

¹²⁵ Vervolgens Markus 11:22, wanneer u door hebt gedrongen in gebed. Hij zei: “Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, heb geloof in God. Ik zeg tot u, als u tot deze berg zegt: ‘Word bewogen.’” Wanneer dat absoluut tot u is gekomen, wanneer u gezalfd bent met die Geest Die aan alle wetenschappelijke bereik daarginds voorbijgaat voordat er ooit een atoom of een molecuul was, Diegene Die alles in het bestaan sprak, en wanneer uw ziel daaraan verankerd is, is er niets dat het tegen kan houden. Dat is juist. “Zeg tegen deze berg: ‘Word bewogen,’ en twijfel niet in uw hart, maar geloof dat wat u hebt gezegd zal geschieden, dan kunt u hebben wat u hebt gezegd.” Als dat geen absoluut is om aan vast te houden! Zeker is het dat. Dat is juist, een absoluut.

¹²⁶ Nu, de natie heeft het absoluut. Uw huiselijk leven heeft een absoluut. Overal, als het ooit iets gaat bereiken, moet het een absoluut hebben.

¹²⁷ Wij waarderen deze advocaat. Wij waarderen, o, al de andere mannen. Deze fijne veldprediker hier uit Californië, en wat een prachtige boodschap! En—en onze broeder die probeerde het geld en alles te nemen en zo, om te proberen deze arme vrouw te helpen en—en met haar kinderen om hen te bevrijden. Dat is allemaal prima. En wij waarderen dat, en ik ben er vóór.

¹²⁸ Maar er is één ding dat daar bovenuit gaat, vrienden, als we deze samenkomst vanavond afsluiten: we moeten het verankeren aan een absoluut, een gebedssamenkomst voor God die de bevrijding zal zenden van dezelfde Jehova God. Hij is evenveel God vanavond als Hij toen was. Halleluja! Gelooft u het?

¹²⁹ Laten we dan op gaan staan en vanavond een gebedssamenkomst hier vormen totdat er een absoluut plaatsvindt. Hef onze handen op voor God; bid tot u geheel doordringt, totdat een absoluut in uw hart valt.

¹³⁰ Here God, zend Uw Heilige Geest neer en zend en bevrijd die kinderen daarginds, Here. Ze bevinden zich in de streken van de schaduwen van de dood. Er staat iets op het punt te gebeuren, Here, en wij bidden dat deze gebedssamenkomsten vlam zullen vatten. Ik geloof U, Here. Ik aanvaard het en ik geloof dat U die kinderen zult bevrijden. Sta het toe, Almachtige God. Wij, Uw Gemeente, vragen het door Jezus Christus. Amen.

EEN ABSOLUUT DUT63-0304
(A Absolute)

Deze Boedochap door Broeder William Marrion Branham werd oorspronkelijk in het Engels gebracht op maandagavond 4 maart 1963 in de City Auditorium in Houston, Texas, de Verenigde Staten, en werd van een magnetische bandopname genomen en onverkort in het Engels gedrukt. Deze Nederlandse vertaling is gedrukt en verspreid door Voice Of God Recordings.

DUTCH

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org